

Det korte af det lange er: Hvad skal vi gøre? Set ud fra Enhedslistens synspunkt er det vigtigt, at vi kan få sagt nej tak til alle fiduserne, nej tak til sinks, nej tak til sources, nej tak til handel, og at vi så meget som muligt kan styrke den linje, der hedder en hundrede procents nationalindsats, evnen til at feje for egen dør.

Vil man den linje, er der kun et at gøre, nemlig at knytte an til de lande i verden, der også vil føre den linje, og ikke tilfældigvis her lade sig underlægge f.eks. noget, der hedder EU.

Derfor vil vi fortsat slås for, at regeringen og ministeren så meget som muligt slutter op om regeringens tidligere målsætning: at minimum 70 pct. af reduktionerne sker ved hjælp af hjemlige reduktioner. Også for simpelt hen at undgå et pragmatisk forhold til Jordens undergang, så vi kan sige: Fri os fra klimasvindlere og drivhusgangstere, ja tak til en klimakonvention, nej tak til en aftale, der går på forureningstilladelser.

Og igen: Det vigtigste er, at vi gør noget og så hurtigt som muligt, og det handler så om den hjemlige debat om energibesparelser og selvfølgelig om udbredelse af vedvarende energi.

Ole M. Nielsen (KRF):

Min interesse i den her debat er at styrke ministerens opfattelse af, at han har virkelige venner – i den her sag i hvert fald virkelige venner, nu skal det heller ikke blive for skønt – som han ved bakker ham op i det, som jeg tror han selv vil, nemlig leve op til Kyotoaftalens oprindelige intentioner; at ministeren ved, at der er nogle herhjemme, der forventer noget af ham, der er bedre end det, han selv står for i det forslag til vedtagelse fra regeringen, som er fremsat sammen med borgerlige partier. Jeg håber, at det kun er af taktiske grunde; det kan retfærdiggøre den, og det kan også være vigtigt.

Vi forventer, at ministeren, og det ved jeg at han har forudsætninger for, for han står centralt i de forhandlinger her, vil gøre en indsats i Haag for at få Kyotoaftalen implementeret på en måde, som virkelig flytter noget.

Når jeg sådan går lidt til ministeren, så er det, fordi jeg synes, at regeringen og ministeren viser manglende mod og vilje til at leve op til vores oprindelige målsætning om 20 pct.-reduktion i 2005, i hvert fald hvad angår den del, som trafikken skal leve op til. Jeg er ikke for stolt af at forsvare regeringens opfattelse af, at de andre sektorer skal klare det, som trafikken ikke kan klare. Det er manglende mod i forhold til vælger-

nes ønske om behagelighed. Her må vi godt have lidt mere hår på brystet.

Det er måske allerede for sent at vende den klimaudvikling, men det kan jo ikke undskyldes, at vi lader være med at gøre noget. Det kan jo trods alt ske, at vi kan undgå en temperaturstigning på 5-6 pct. og nøjes med en på 3-4 pct.

Det er alvorligt. Når iskalotten forsvinder – videnskabsmændene er jo mere og mere enige om, at det er den vej, det går; det, man kan diskutere, er den menneskelige påvirkning, den tror vi også på – så kan det da være meget hyggeligt med et klima i Danmark, som de har i Nordfrankrig i øjeblikket. Men det er ikke særlig rart at tænke på, at Sydfrankrig og Spanien får et klima som det, de har i Sahara i øjeblikket. Og det er i hvert fald slet ikke behageligt at tænke på, at Bangladesh forsvinder under havets overflade, når havene stiger på grund af iskalottens bortsmeltning.

Historien vil dømme os, hvis vi ikke står fast og gør noget. De vil studere, hvornår vi erkendte problemerne, og hvornår vi tog konsekvensen, selv om det er for sent, så alligevel.

Nu har jeg allerede interesseret mig lidt for hr. Hans Christian Schmidts tipoldebørn. Det var egentlig, fordi jeg først interesserede mig for mine egne. Nu kunne det selvfølgelig ske det uheld eller det lykkelige, at vi fik fælles tipoldebørn, så kunne vi jo sådan rigtig forenes i interesserne, den mulighed er jo stadig væk til stede.

Men det, jeg tænker på, er, at når de sådan skal til at bore i historien, så vil de se efter den der tipoldefar, der interesserede sig lidt for politik og var i Folketinget der omkring årtusindskiftet, og hvornår han erkendte, at der skulle gøres noget, og hvem han havde at gøre det sammen med. Jo, der var nogle socialister, det var trods alt dem, der ligesom ville noget på det område her.

Nu er det jo ikke, fordi jeg sådan er enig med socialister i alting, men det er trods alt ligesom dér, at der i denne sag er en vilje til at gøre noget. Så er der nogle socialdemokrater, som selvfølgelig har et regeringsansvar, som har besvær med at trække den borgerlige fløj med, for den borgerlige fløj vil ikke leve op til forpligtelserne. Den vil ikke erkende, at der er et problem her. Den vil nok, at vi skal gøre noget, men vi skal gøre noget et sted, hvor det ikke rigtig gør ondt.

Jeg tror på, at vi kan gøre noget, og allerede gør det, som ikke gør ondt. Som hr. Kalnæs sagde, behøver det, vi gør, ikke at gøre ondt. Det, vi gør, har måske i virkeligheden gjort godt indtil